

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr. Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 25. oktober 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 60 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.
2019 - 7677

Doknr. Spørgsmål nr. 60:
18968 Vil ministeren kommentere fortrolig henvendelse af d. 30/9-19 om forståelse af loven omkring handicappede, jf. SOU alm. del - bilag 87 (samling 20182).
Dato
26-11-2019

Svar:

Henvendelsen indeholder spørgsmål i relation til reglerne om hjælp til dækning af merudgifter ved befordring i handicapbil og driftsudgifter i sammenhæng hermed og et spørgsmål om personlig og praktisk hjælp efter servicelovens § 83 under midlertidige ophold i udlandet.

Sidstnævnte spørgsmål hører under Sundheds- og Ældreministeriets ansvarsområde. Der er derfor til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Sundheds- og Ældreministeriet, som har oplyst følgende:

”I henhold til lov om social service, § 2, stk. 1, har enhver, der opholder sig lovligt i Danmark, ret til hjælp efter loven. Dette betyder, at man som udgangspunkt ikke kan medtage ydelser, givet efter servicelovens regler, til udlandet. Denne hovedregel kan dog fraviges efter § 2, stk. 2, hvorefter social- og indenrigsministeren, i udlandsbekendtgørelsen, har fastsat regler om, hvilke ydelser efter serviceloven, der kan medtages under midlertidige ophold i udlandet, og om betingelserne herfor.

Personlig og praktisk hjælp efter servicelovens § 83 er ikke omfattet af undtagelsen i udlandsbekendtgørelsen. Hjælp efter servicelovens § 83 er karakteriseret ved, at personlig hjælp og pleje, hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver og madservice gives i borgerens hjem. Baggrunden for, at denne type hjælp ikke kan medtages under et midlertidigt ophold i udlandet, herunder også ferie, er således, at hjælpen efter sit formål gives til borgeren i dennes hjem. Der er dog andre muligheder for at søge om hjælp, når man opholder sig uden for Danmark.

Det følger fx af artikel 6 i Nordisk Konvention af 14. november 1994 om Social Bistand og Sociale Tjenester, at en person, der er omfattet af konventionen, og som under et lovligt midlertidigt ophold i et nordisk land får et umiddelbart behov for socialbistand og sociale tjenester, har ret til at modtage en sådan bistand efter opholdslandets lovgivning, som behovet for hjælp tilsiger.

Herudover følger det af EF-forordning nr. 883/04 om koordinering af sociale sikringsordninger, at naturalydelser ved sygdom, herunder hjælp efter servicelovens § 83, skal tildeles i opholdslandet, men til udgift for den kompetente stat. Det vil typisk sige den pågældendes sædvanlige opholdsland. Dette betyder, at en borger, vil kunne få tildelt

den pågældende ydelse i et andet EU-land/EØS-land under forudsætning af, at en lignende ydelse er tilgængelig i det pågældende land, og at landets egne borgere ville få ydelsen i en tilsvarende situation.”

De stillede spørgsmål om hjælp til dækning af merudgifter til befording ved kørsel i handicapbil og driftsudgifterne i forbindelse hermed kan jeg ikke kommentere specifikt på, da jeg som minister ikke kan vurdere og dermed afgøre konkrete enkeltsager eller pålægge andre myndigheder at træffe bestemte afgørelser i en sag.

Omkring hjælp til dækning af merudgifter ved befording i handicapbil kan jeg imidlertid generelt oplyse, at der ikke er bestemte grænser for, hvor meget støtte der kan ydes til befording. Støttens omfang vil bero på en konkret og individuel vurdering i det enkelte tilfælde. Det skal dog understreges, at merudgifter til befording gælder for de udgifter, der ligger ud over, hvad ikke-handicappede på samme alder og i samme livssituation har.

Hvis der alene blev lagt vægt på alder og ikke på den samlede livssituation, herunder beskæftigelse, bopælsforhold, aktivitetsniveau, behov for mobilitet m.v., ved denne vurdering, ville der let kunne opstå risiko for enten over- eller underkompensation. Borgere på samme alder men i forskellige livssituationer vil sandsynligvis ofte have meget differentierede udgifter til befording.

Hvis en borger opfylder betingelserne for at modtage hjælp til dækning af merudgifter ved befording i bil, kan udregningen normalt foretages på baggrund af statens regler for godtgørelse for brug af egen bil efter laveste takst. Det afgørende er dog, om de faktiske kørselsudgifter bliver dækket, da dette afhænger af bilens brandstofforbrug og brandstoftype. Statens regler for godtgørelse for brug af egen bil efter laveste takst vil således alene være et udgangspunkt for udregningen.

I forhold til betaling af driftsudgifter i forbindelse med befording i egen bil kan der efter en konkret vurdering ydes hjælp til dækning af merudgifter hertil. Det kan fx være tilfældet, hvis borgeren har en ekstraordinært stor og driftsmæssigt dyr bil, der er nødvendig som følge af borgerens funktionsnedsættelse. Her kan der ydes hjælp til betaling af fx forsikringer, benzin, reparationer m.v., når merudgifterne må anses som nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse.

Ved vurderingen af, om en driftsudgift kan anses som en nødvendig merudgift i lovgivningens forstand, skal der på samme måde som ved vurderingen af hjælp til befordringsudgifter foretages en sammenligning med borgere uden handicap på samme alder og i samme livssituation.

En kommunes afgørelser om hjælp til dækning af merudgifter til befording ved kørsel i handicapbil og driftsudgifterne i forbindelse hermed kan påklages til Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen

Astrid Krag